

ΚΟΡΑΚΑΣ ΠΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΝ.

Πούρι δεδίμ! ἐγνωμονῶ τσύριε Ἀφεντούλη
Ζιὰ τὴν τιμὴ ποῦ ἤκαμες εἰς τὰ βουνὰ τσὴ Κρήτης
Ὁ Θιός νὰ δώση, εἶπα δᾶ, ν' ἀναστηθοῦμε οὔλοι
Τσαὶ νὰ φιλῇ τὸν Ἑλυμπο ὁ γέρω Ψηλορίτης
Νὰ τρῶμ' ἑμεῖς οἱ Κρητιτσοὶ στὸν Παρνασσὸ ζαρκάδια
Τσαὶ σεῖς, γιατρέ, στὴν Κρήτη μας τετράπαχα κουράδια!

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ.

Παραδόξως ἐφέτος πολὺ ἀργὰ ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις
τὰ κυνικά καύματα, ἐνῷ ὁ Ἰούλιος τόσον δροσερὸς παρήλ-
θε. Καὶ εἶνε παράδοξα κυνικά καύματα. Ὁ οὐρανὸς ἔχει
φθινόπωρον, νέφη δηλ. ἢ κάποις κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφρασιν
θολόνουσιν τὴν διαυγείαν τοῦ κυανοῦ του, ἡ δὲ ἐγγὺς τῆς
γῆς ἀτμόσφαιρα ξηροτάτη καίει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὡς
φλόξ περὶ αὐτὴν ἐξαπλωθεῖσα. Εἶνε ἥλιος καὶ δὲν εἶνε, βρέ-
χει καὶ δὲν βρέχει. Εἶνε νέφη καὶ δὲν εἶνε. Καὶ ὅμως ὁ
καύσων εἶνε καὶ εἶνε. Ὅπου καὶ ἂν καθήσῃς ἡ φλόξ σὲ
θωπεύει κλείουσα τὴν διάβασιν παντὸς ρεύματος. Καὶ εἶνε
Αὐγούστος καὶ δὲν εἶνε Ἰούλιος.

Ἄλλο παράδοξον. Τὴν τρίτην τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν 6 1)2
ὥραν μ. μ. ἀέρος ρεύματα πολλὰ καὶ ἀντίθετα συναντη-
θέντα ἐτυλίχθησαν μετὰ τὸσης μανίας ἐν Ἀθήναις, ὥστε

ρας ὥρας μόνον—τῷ εἶπε—αὐριον ἔλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε.

Ἄλλ' ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαῖν-Μῶρ εἶχεν ἤδη διὰ τῆς
ἐλευθεριότητός του κυριεύσει ἐξ ἐφόδου τὴν ἀγάπην τῶν
περὶ αὐτὸν καὶ τοῦ λαοῦ. Εἰς τοὺς ἀγρούς του εὕρισκον
ἐργασίαν οἱ γεωργοί. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Σαῖν-Μῶρ ἰδίως, ὅπου
εὕρίσκετο τὸ μέγιστον μέρος τῶν κτημάτων καὶ διὰ τοῦ-
το ὁ ἀποθανὼν κόμης ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἱ χωρικοὶ
τοῦ Σαῖν-Μῶρ ἦσαν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφιερωμένοι εἰς τὸν
κύριόν των. Ὁ οἶκός του ἦτο ἀνοικτός εἰς πάντας. Ἡ
Κόμησσα Λανέσκη ἕκαστον Σάββατον ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ
ἐμοίραζεν ἄφθονα χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ παρεκά-
λει αὐτοὺς νὰ δέωνται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ παλαιοῦ των
κυρίου. Τίς θὰ ἦτο τόσον τολμηρὸς, ὥστε νὰ ἀμφιβάλῃ
περὶ τοῦ νέου Κόμητος; Ἡ γενναιοδωρία του ἦτο παρ'
αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἐπιχειρημάτων, ὅσα ὁ νέος Κόμης
ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς ὑπεράσπισίν του κατὰ τῶν
τοιούτων διαδόσεων. Πολλοὶ δὲ ἐμακάριζον τὴν θυγατέρα
τοῦ βαρῶνος διότι ἐμελλε νὰ γείνη σύζυγος τοῦ Ἀμε-
δαίου.

Ὁ βαρῶνος αὐτὸς ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν μέλ-
λοντα γαμβρόν του. Τὸν ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην, τῷ ἔ-
πεμπεν ἄνθη, τὰ λειρίά του, τὰς Καμελίās του, ἐνῷ ἡ
Βέρθα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς
τῆς, εἰς ὃν ἐξεμνηστεύθη τὴν καρδίαν τῆς. Ὁ βαρῶνος δὲν

δὲν εἶχον μέρος νὰ σταματήσουν καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀ-
νεγείρουν τὴν σκόνιν ὑψηλότερα ἵνα ἐν τῇ θέσει τῆς εὐ-
ρωσι θέσιν. Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος
ἄνθρωπος καὶ κονιορτὸς εἰς σάρκα μίαν καὶ οὐς ὁ Σούτσος
συνέζευξεν, ὀφθαλμὸς μὴ χωρίζετω.

Γράφω καὶ τὸ τερέτισμα τῆς πέννας συνοδεύει βροντὴ
ἐπαναλαμβανομένη κατὰ διαλείμματα. Θὰ βρέξῃ; βρέχει;
Δὲν γνωρίζω. Τὸ σῶμά μου ὅμως βρέχει ἰδρώτα.

— Τί καιρὸς!

— Πά' ἡ σταφίδα.

— Λέτε νάβρεξε;

— Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; Εἶνε σημεῖα τῶν
καιρῶν;

— Εἶνε τὰ 'μερομήνια!

Ἐν τούτοις θὰ κατεγινόμεν ἀκόμη εἰς τὴν λύσιν τοῦ
ζητήματος περὶ τῆς σημασίας τῶν ὀψίμων τούτων κυνικῶν
καυμάτων ἂν εἰς πωλητῆς ἐφημερίδος δὲν μὲ εὐκόλυνε φωνά-
ζων: ἡ Παλιγγενεσία καὶ τὸ ποίημα τοῦ Ἀφεντούλη.

Ἐτελείωσε.

Τὸ ζήτημα ἐλύθη.

Ὅσοι εἰσθε ὁπαδοὶ τῆς πραγματικῆς σχολῆς μάθετε
ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν παρήγγειλα ἕνα καφέ γιὰ νὰ ξεκου-
ράσω τὸ χέρι μου, σεῖς καλοὶ μου ἀναγνώσται ἀνάψατε τὸ
ταιγάρο σας γιατί ἔχουμε δρόμο καὶ δρόμο, θὰ πᾶμε μὲ τὰ
βουνὰ ὅλα εἰς τὸν Ὀλυμπο ποῦ γίνεται χορὸς. Καὶ ὅμως
εἶνε τόση ζέστη. Ἀχ, προσφιλὲς μου ἀναγνώστρια πῶς νὰ
πάγω μὲ τόση ζέστη! Β, τὸν καφέ μου τὸν ἤπια, τὸ
ταιγάρο σας θὰ τὸ ἤπιατε, θὰ ἔφαγες καὶ σὺ κανένα μπι-
σκοτάκι καὶ ἐξακολουθοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἀρχίζομεν. Ἀλλὰ
πῶς ν' ἀρχίσω μὲ τόση ζέστη!

τὴν ἐπέπληξε διὰ τοῦτο, ὁ Ταρβὼ ἡγάπα τὸν Δωρναί, ἀλλὰ
τῇ ὑπέδειξεν ὅτι ὤφειλε νὰ λησμονήσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ὅστις
δὲν εἶχεν οὐδένα τίτλον. Ἡ Βέρθα τῷ ἐζήτησε τριήμερον
προθεσίαν καὶ κεκλεισμένη εἰς τὰ δωμάτιά της ἀπὸ τῆς
πρωῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας ἔκλαιε πικρά. Τώρα μὲν ἐ-
σκέπτετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς της. . .
τώρα δὲ ἄλλαι φοβερώτεραι σκέψεις κατετάρασσον τὴν
κεφαλὴν της. . . καὶ μετανουοῦσα πάλιν ἐπιπτεν εἰς τὰ
γόνατα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας ζητοῦσα βοήθειαν.
Καὶ ὅμως ἠλπιζεν ἀκόμη ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἦτο πα-
ράφρων. Τὸ βλέμμα τοῦ Κόμητος, τὸν ὁποῖον ἀπαξ εἶχε
συναντήσῃ εἰς τὸν χορὸν τῇ ἐφοίνετο φοβερὸν καὶ τοῦ
Μαρκησίου Μωρυγνὸ αἱ ὑποκλίσεις ἐπιτετηδευμένοι καὶ
προδίδουσα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν εἶχε καλῶς συνειθίσει ἀ-
κόμη μὲ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν.

— Ὅχι—ἔλεγε—ποτέ! Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμεδαῖος,
ἀλλὰ τυχοδιώκτης, ὅστις ἐσφετερίσθη τὸ ὄνομά του διὰ νὰ
κλέψῃ τὴν περιουσίαν! Ὁ Μαρκήσιος αὐτὸς ἔχει κακοῦργον
βλέμμα καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη. . .

Ἐνῷ ἐσκέπτετο ταῦτα ἡ θύρα ἤνοιγῃ καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἀ-
νήγγειλε τὴν Κόμησσαν Λανέσκη. ἥτις εἰσῆλθεν ἀμέσως
φοβομένη μήπως ἡ Βέρθα δὲν ἤθελε τὴν δεχθῇ.

Ἡ Κόμησσα μετὰ τὴν ἀρνήσιν τοῦ Ἐδουάρδου ἐσκέφθη
νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Βέρθαν. Εἶδομεν ὅτι εἶχε διατάξει νὰ

Τί εἶνε τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη; Τὸ **Πανηγύρι τοῦ Ὀλύμπου**. Φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα του, ἐξηγμένην λεπτομερῶς ἐξ αὐτοῦ.

«Ὁ Ἑλυμπος ἐχούγιαξε: «Βουλῆθηκα νὰ στήσω χορὸν ὅτ' ἀποκοινοῦναι μου, νὰ κάνω πανηγύρι γιὰτ' ἦρθεν ἡ ἀνάστασις, ποῦ τόσο λαχταροῦσα κ' εἰς τὸ χορὸν μου προσκαλῶ τῆς Ῥούμελης τὰ ὄρη».

Τρέχουν λοιπὸν τὰ βουνὰ προσκληθέντα, τρέχουν—καὶ εἶνε μία ζέστη... φαντάσου βουνὰ, δηλαδὴ σὰν παχειαὶ γυναῖκες καὶ νὰ τρέχουν.—Ἡ Γιόνια πρώτη, ὁ Παρνασσὸς ἡ Οὔτη ὁ Κόρακας, ἡ Ζήρια ἡ Ζηλιζάρα, ἡ Δράκαινα, τὸ Μαλεβό, τὰ Πέντε δάκτυλα, ἡ Νεζεροῦ ὅλα τὰ βουνὰ τῆς Ῥούμελης τέλος πάντων καὶ τοῦ Μωριά καὶ ἀκόμα τὰ ἀρχαῖα βουνά:

Τὸ Ματράλιον, τὸ Λύκαιον, τὸ Κρόνιον, ἡ Εὐα.

(Περίεργον μᾶς φαίνεται πῶς εἴχταν αὐτὰ τὰ κατακαυμένα βουνὰ τόσους αἰῶνας. Ἰσως γιὰ τὸ πανηγύρι.)

Με ὀλίγα λόγια τρέχουν εἰς τὴν ἀράδα τὰ βουνὰ αὐτὰ καὶ τραβοῦν ἴσα εἰς τὸν Ὀλύμπον. Τὰ βουνὰ ὅμως τῆς Κρήτης μὴ προσκληθέντα—ἀ γέρω—Ἑλυμπε ἔστ' αὐτὰ βουνὰ τῆς Κρήτης ἐξέχασες νὰ στείλῃς πρόσκλησι! Τί ἰθιμοταξία εἶνε αὕτη!—πηγαίνουν ἀπρόσκλητα, ῥίχνονται εἰς τὴν θάλασσαν,

κῦμα τὰ δέρνει ἀπὸ μπροστὰ, καὶ ἀπὸ πίσω κῦμα καὶ πολεμοῦν μετὰ τὰ στοιχεῖα, παλεῖουν τὴν φουρτούνα καὶ κινοῦν πρὸς τὸν Ὀλύμπον καὶ

εἰς τὸν ἄφρον τῆς θάλασσης νησάκια δεκαπέντε σὰν πλπιαὶς τὰ ἀκολουθοῦν...

Τὰ βουνὰ ὅλα εἰς τὴν Ἀλαμάναν ἔγυραν νὰ ξεκουραστοῦν εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι, ὅπου τὰ δροσίζει ὁ Σπερχεῖος καὶ τὰ φιλεῖ ἡ Γούρα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξεκουράσθησαν ξεκινοῦν καὶ φθάνουν εἰς τὸν Ὀλύμπον ὅστις βροντοκοπάει.

—Γεῖα καὶ χαρὰ ἔς τὸν Ἑλυμπο, τὸν γεροντοπατέρα.

—Καλῶς μου τοὺς λεβέντας μου, τὰ ὄρη τῆς Ἐλλάδος κλπ.

Ὁ γέρω Ἑλυμπος χωρὶς οὔτε νὰ τρατάρῃ τὰ κουρασμένα βουνὰ μετὰ κανένα κρασί, ἢ καὶ μετὰ μπομπότα καὶ κρύο νερό, τὰ στρώνει ἀμέσως εἰς τὸ χορὸν φωνάζων:

Σήκω τὴ λόξα, Παρνασσέ,—Μανιάτῃ δὸς τὸ χέρι, Βελούχι, βάρα μετὰ καρδιά, βάρτο μας τὸ μπουζούκι.

Φαντάσου, τρυφερά μου ἀναγνώστρια, βουνὰ καὶ νὰ χορεύουν. Πῶς νὰ τὰ παρομοιάσω. Πάλιν θὰ ἦσαν σὰν παχειαὶ Κυριαὶ, μὴ ἀπὸ ὁδῶ, μὴ ἀπὸ κεί, ἦσαν καράβια κυλιόμενα ἀπὸ φουσκοθαλασσιά, ἀλλ' ὅχι, ἦσαν σὰν παχειαὶ κυριαὶ ποῦ σὰν καράβια κυλῶνται εἰς τὸν χορὸν.

Ἡ εἰκὼν δὲν ἐτελείωσεν. Ἀπ' τὴ βοῇ καὶ τὸ χορὸν ἐυπνήσαν οἱ θαμμένοι ἀρματοῦλοι, Νικοτσάρας, Σταθάς, Ζαχαριάς, Ζήδρος, Τότσας, Μῆτρος, Ντελῆς, Ἀνδροῦτσος, Κατσαντώνης—μόνον αὐτοὶ ἐξύπνησαν; ἢ μήπως οἱ ἐξυπνήσαντες δὲν παραδέχονται, ἢ δὲν ἐπιδοκιμάζουσι τὸ πανηγύρι αὐτὸ τοῦ Ὀλύμπου; Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν.

*
**

Ἰδοὺ τὰ κυνικά καύματα καὶ ἰδοὺ τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη. Ἀλλὰ μόλις τελειώνει ἡ ἀνάγνωσις του καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγουσιν. Αἱ ὁδοὶ μεταβάλλονται εἰς ποταμούς παρασύροντας πᾶν τὸ προστυχὸν ἐν οἷς κ' ἔνα ἄνθρωπον, ὁ Ἰλισσὸς καταπλημμυρεῖ καὶ παρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Κόρην τοῦ Τιντορέτου, τοῦ θιάσου τοῦ Ἀπόλλωνος τραγικῶς θεωμένου τὴν καταστροφὴν. Ἐβρεχε διαρκῶς καὶ ἔδρεχεν. Ὁ οὐρανὸς οἰκειοποιήθη τὰ δικαιώματα τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων δὲν ἐννέει νὰ παύσῃ τὴν ἐργασίαν του ἕως οὗ ἐκαθάρσῃ καὶ ἀτμοσφαῖραν, καὶ ὁδοὺς καὶ πλατεῖας καὶ πάντα τὰ μολύσματα τοῦ Ἰουλίου ἀτινα αἱ νεαὶ Ἀθῆναι καμαρόνουν, δικαιολογούμεναι ὅτι δὲν ἔχουν νερό.

—Δὲν ἔχεις νερό; λέγει ὁ οὐρανὸς, δὲν ἔχεις νερό; Νὰ

ζεῦξωσι τὴν ἁμαζάν της καὶ εἰσελθοῦσα διευθύνθη εἰς τὴν εἰκὴν τοῦ Βαρώνου.

—Ἡ ἐπίσκεψίς μου σὰς ἐκπλήττει δεσποινίς, καὶ ὅμως εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ σὰς ἴδω, νὰ σὰς λαλήσω—εἶπεν ἡ Κόμησσα εἰσελθοῦσα—δύνασθε νὰ μοὶ χαρίσητε ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας;

Ἡ Βέρθα ἐκπεπληγμένη, ἀλλ' ἀγνοοῦσα τὰ σχέδιά της τὴν παρεκάλει νὰ καθῆσθαι. —Εἶναι ἀληθές; ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς σας Κόμησσα...

—Κάθου πλησίον μου Βέρθα—διέκοψεν αὐτὴ—Εἴμεθα μόναι δὲν ἔχει οὕτως;

—Ναί· Κυρία μου—ἀλλ' ἐντρομος ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν ἡ Βέρθα.—Θεέ μου! Τί ἔχει νὰ μοὶ εἴπῃ;

Καὶ ἀληθές; ὅτι ἐμελλε νὰ τῇ εἴπῃ ἥτο φοβερόν. Οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ἡ Βέρθα ὅτι ἡ Κόμησσα ἤρπ' αὐτὸ τοῦ Ἐδουάρδου.

—Βέρθα—Ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμησσα—ἤκουσα μετὰ χαρὰν μου ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Ταρβῶ θὰ συγγενεύσῃ μετὰ τὴν οἰκογένειαν τῶν Σαλν-Μώρ.

Ὁ Ἀμεδαῖος μοὶ ἐξωμολογήθη τὰ πάντα καὶ ἐπεδοκίμασα τὴν ἐκλογὴν του. Ἀλλ' ἐγὼ ἤλθον νὰ ἀκούσω καὶ ἀπὸ τοῦ στόματός σου τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἀγγελίαν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι μήτηρ σου.

—Ἐλεος, Κυρία—ἀνεφώνησεν ἡ Βέρθα κρύπτουσα διὰ

τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον—σεῖς μόνῃ δύνασθε νὰ με σώσητε. Ὁ κ. Ἀμεδαῖος εἶναι πλούσιος, εἶναι εὐγενὴς καὶ δύναται νὰ εὕρῃ σύζυγον ἀξίαν αὐτοῦ ἐνῶ ἡ καρδιά της Βέρθας ἀνῆκει πρὸ πολλοῦ...

—Εἰς τὸν Ἐδουάρδον...! Πτωχὴ κόρη!

—Με οἰκτεῖτετε Κυρία;

—Ἀπορρίπτετε λοιπὸν δεσποινίς τὴν χεῖρα τοῦ Κόμητος;

—Ζητῶ μόνον τὸν Ἐδουάρδον μου.

—Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τῶν Δωρναὶ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βαρώνου.

—Διότι δὲν ἔχει τίτλους εὐγενείας, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ὁ πατήρ μου, διότι ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶναι πλούσιος...

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

λοιπόν νερό. Καί σου κάμνει μίαν πόλιν ποῦ νομίζεις ὅτι εἶνε ἀπὸ γυαλί.

Καί ἀκόμα βλέπεις εἰς τινὰ μέρη, δείγματα τῆς ὑπερφυσικῆς ἐργασίας τοῦ οὐρανοῦ, ἅμμον ἐδῶ σωρευμένην, ὁδὸν ἐκεῖ κατασκαφείσαν, πεζοδρομία ὡς καθρέπτην ἐν ᾗ δύνανται νὰ κατοπτρίζωνται τὰ σάρωθρα τῶν ὁδοκαθαριστῶν καὶ δένδρα μὲ καταπράσινα φύλλα, ὅπερ σπανιώτατον ἐν Ἀθῆναις καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἀνοιξιν.

Ἐκαθάρισε καὶ ὁ νοῦς μερικῶν. Καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται : «Θὰ γείνη πόλεμος. Δὲν θὰ γείνη. Θὰ τὰ πάρουμε. Δὲν θὰ τὰ πάρουμε.»

Καὶ ἄλλοι ἀκούει ὁμιλον ὑπὸ τὸν δροσερὸν πλῆον ἀέρα αἰσθανθέντα μικρὰν ἀνακούφισιν.

— Καὶ δὲν μοῦ λές σὲ ποιά ἡλικία βρῆσκονται;

— Σήμερα λένε μοιράζουσι τοῦ 26.

— Λές νὰ φθάσουν ἔς τὰ τριάντα;

— Ξεῦρω κ' ἐγώ. . . . Λένε πῶς θὰ φθάσουν γιατί λείπουν πολλοί.

— Ἀ, ὅλα ὅλα μὰ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ λείπουν. Ἐγὼ εἶμαι π. χ. 30 ἐτῶν. Θὰ πάγω ὅταν μάθω ὅτι δὲν λείπει κανεὶς μέχρι τῆς ἡλικίας μου.

— Μὰ εἶνε κατάστασις αὕτη, νὰ μὲ πάρουν τώρα ἔς τὸ στρατὸ ποῦ τὸν σεπτέμβριον θὰ ἔχω τὰς ἐξετάσεις μου;

— Τί ἐξετάσεις καὶ ἐξετάσεις ποῦ ἂν δὲν πάρουμε τὰ Γιάννενα θὰ κλείσουν ὅλα. Νομίζεις ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ὑπάρχουν ἐξετάσεις, θὰ ὑπάρχουν δικαστήρια, θὰ ὑπάρχουν σχολεῖα, θὰ ὑπάρχουν ἐκκλησίαι, ἂν δὲν πάρουμε τὰ Γιάννενα, Θὰ πηγαίνης εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἀντὶ νὰ σὲ ῥωτήσουν περὶ ἱατρικῆς ἂν εἶσαι ἱατρός, θὰ σοῦ λέγουν «Τὰ πῆραμε;» Θὰ πηγαίνης εἰς τὰ δικαστήρια νὰ δικασθῇς ἢ νὰ δικάσῃς καὶ οἱ δικασταὶ θὰ σὲ ῥωτοῦν «τὰ πῆραμε;» Θὰ πηγαίνης εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ σοῦ λεγῇ κυττάζων τὴν στέγην αὐτὰ πῆραμε, παιδί μου;» Θὰ πηγαίνης εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀντὶ τοῦ Βύαγγελίου θὰ ἀκούῃς τὸν ἱερέα ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἁμβωνος ἐρωτῶντα : «Βύλογιμνοὶ χριστιανοί, τὰ πῆραμε;»

Τὸ χειρότερον εἶνε φίλε μου, ὅτι θὰ πηγαίνης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀντὶ νὰ σοῦ δώσουν φαγητὸν καὶ ξενοδόχοι καὶ ὑπνέται θὰ σὲ περικυκλόνουν καὶ θὰ σ' ἐρωτοῦν : «Τὰ πῆραμε;»

Σὰς φαίνεται ἄστειον τὸ πρᾶγμα καὶ γελάτε. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές. Ἐὰν δὲν εὕρεθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ βγάλλῃ τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτὸ ἀπὸ τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ θὰ εἰπῇ εἰς τὸ ἔθνος **τὰ πῆραμε**, τὸ κράτος θὰ εὕρεθῇ εἰς μεγάλην δυστυχίαν ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτὸ εἶνε χάος ἀπέραντον, πυθμὴν ἀδυσσαλέος ἐν ᾗ θὰ καταπνιγῇ ἡ φιλοπατρία, ἡ ἐργασία, τὸ καθῆκον, ἡ ζωὴ τοῦ ἔθνους. Ἐὰν δὲν εὕρεθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀνάγκη νὰ φανῇ ἕτερον κόμμα τὸ ὁποῖον ν' ἀναγράψῃ εἰς τὴν σημαίαν του ὡς ἀντιθέτον τῆς φράσεως **τὰ πῆραμε**; τὴν φράσιν **τ' ἀφένουμε**;

Εἶνε ἀνάγκη. Αἱ δύο φράσεις τότε θὰ παλαίσουν καὶ θὰ νικήσῃ ἐκείνη ἣτις εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

— Karamba.

Σφρίγγε.

ΓΝΩΜΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Περὶ γάμου.

Ἦς γνωστὸν ἅπαξ τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς στρατῶνας γίνεται θεωρία πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐκ μέρους τῶν ὑπαξιωματικῶν. Προχθὲς δεκανεὺς τις μὲ ὄλον τὸ ζῶηρον παρὰστημά του ἠγόρευεν ἐνώπιον δεκάδος νεοσυλλέκτων ἐξηγῶν αὐτοῖς πῶς πρέπει νὰ φέρονται ὅταν διέρχεται πομπὴ γάμου. Ὁ δεκανεὺς στρίβων τὸν μύστακά του ἔφθασεν εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα ὅπερ ἀπήγγειλε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς :

Ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ μένῃ λίθων ἀνάκτορον, ἦγουν καὶ ὅταν περνοῦν τὰ **τρομερότερη** πράγματα, οἷον **γάμον**.

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ.

Μπρὲ ζωντόβολα, τί δουλειὰ ἔχετε ἔς τὸν κόσμον;...

Κανένας καλοθερμμένος ἀρχιμανδρίτης θὰ μοῦ ἀποκριθῇ :

— Ὁ Θεὸς στέλνει τοὺς ψύλλους εἰς τὰ ὑποκάμισά μας, εἰς τὰς κάλτσας μας, εἰς τὸ δέρμα μας ἐπὶ τέλους διὰ νὰ δοκιμάζῃ τὴν ὑπομονὴν μας καὶ νὰ μᾶς τιμωρῇ διὰ τὰς καθημερινὰς ἁμαρτίας μας!

Αὐτὸ ποῦ λές μπορεῖ νὰ ἦν ἀληθινὸν, σεβάσμιε ἀρχιμανδρίτα, σοῦ εὐχομαι ὅμως ὅλοι οἱ ψύλλοι ὅσοι ἔχουν τὸ στήθος μου καὶ τὴν ράχιν μου πλατείας Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας καὶ ὅλα μου τὰ λοιπὰ μέλη ὁδοῦ καὶ δημοσίου περιπάτους, σοῦ εὐχομαι ὅλοι αὐτοὶ νὰ κάμουν ἀποικίαν εἰς τὸ ἰδικόν σου σῶμα διὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ὑπομονή σου.... Ἀμαρτίας ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς!!!

Οἱ ψύλλοι εἶνε ζωῦρια πολὺ ἐνοχλητικά, καὶ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις των κανεὶς δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένος. Μπορεῖς νὰ ἦσαι πολὺ καθαρός, μπορεῖς ν' ἀλλάζῃς συχνὰ ἀσπρόρουχα, δὲν μπορεῖς ὅμως ποτὲ νὰ κατορθώσῃς ὥστε εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ καφετεῖον, εἰς τὸ θέατρον, νὰ μὴν τρυπώσῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑποκάμισόν σου καὶ νὰ μὴν ἀρχίσῃ εἰς τὴν ράχιν σου χοροὺς, πηδήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευε ἡ καλλιτέρα μπαλερίνα, ἢ ὁ Κρανιδιώτης ναύτης τοῦ **Καλιδάν**.

Καὶ πάγει καλὰ ἂν ἦσαι μόνος καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τότε μπορεῖς νὰ γδυθῇς καὶ νὰ κυνηγήσῃς τὸν περὶδρομον μπορεῖς νὰ τὸν πιᾷς καὶ πιέζων αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὀνύχων νὰ τὸν στείλῃς ἁμέσως εἰς τὸν παράδεισον τῶν ψύλλων.

Συλλογίσου ὅμως ἂν εὕρίσκεσαι ἐντὸς κομποῦ κομμωτηρίου, ἔτοιμος νὰ ἐξομολογηθῇς τὸν διακαῆ ἔρωτά σου πρὸς θνητὴν τινα Θεάν καὶ ἐκεῖνος ὁ καννίβαλος τσίικ! τσίικ! σὲ τσιμπᾷ εἰς τὸ πλευρόν, χωρὶς ἐσὺ νὰ δύνασαι νὰ τοῦ κάμῃς τίποτε, τίποτε. . .

Οὔτε αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἀπηλλαγμέναι ἀπὸ τὰ χὰδλα τῶν ψύλλων. Ἰσα ἴσα δὲ αἱ γυναῖκες μὲ τὰς μακρῆς οὐραὶς μαζεύουν ὅλους τοὺς ψύλλους τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι χωρὶς σκουτοῦρα χοροπηδοῦν εἰς ὄλον τοὺς τὸ σῶμα, χωρὶς ἐντροπὴν τρυπόνουν μέσα ἔς τὰ στήθη τοὺς καὶ πιπιλίζουν ὡς ἂν θεῖον νέκταρ τὸ γλυκὺ γυναικεῖον αἷμα.